

Hoe zullen wij ontkomen?

Hebr. 2

Vers 3 'Hoe zullen wij ontkomen, als wij een zo groot heil veronachtzamen, dat eerst verkondigd is door de Heer en aan ons bevestigd is door hen die het gehoord hebben'.

In de grondtekst heeft 'wij' de nadruk. De apostel Paulus richt zich in het bijzonder tot *de gelovigen uit de Joden, de Hebreëen*, waarmee hij zich één maakt. Mocht iemand zich afvragen welk heil (of: welke zaligheid, HSV) hier bedoeld wordt, dan maakt het tweede gedeelte van vers 3 dat duidelijk. Ten eerste is het grote heil verkondigd door de Heer Jezus Zelf. Het is vervolgens bevestigd door degenen die het gehoord en aangenomen hebben en het verder mochten verspreiden. Dat gebeurde nadat de Heer Jezus het werk volbracht had. Sindsdien wordt de genade zonder onderscheid aan alle mensen, Joden en heidenen, verkondigd.

Het volgende vers geeft aan *dat God meegetuigde*.

Vers 4 ' . . . terwijl God bovendien meegetuigde, zowel door tekenen als wonderen en velerlei krachten en uitdelingen van de Heilige Geest naar Zijn wil'.

Dit werd al in Markus 16:17 en 18 aangekondigd en de vervulling daarvan wordt in vs. 20 vermeld: 'En zij gingen uit en predikten overal; en de Heer werkte mee en bevestigde het Woord door tekenen die daarop volgden'.

Vervolgens treffen we de vervulling daarvan aan in het begin van het Boek Handelingen, en wel overal waar het evangelie ingang vond.

De apostel Paulus was zich ervan bewust dat hij de grondslag mocht leggen waar het evangelie nog niet verkondigd was, en God getuigde mee door tekenen, wonderen en allerlei krachten en uitdelingen van de Heilige Geest naar Zijn wil (zie bijvoorbeeld Romeinen 15:18-21). Er vonden dus uitdelingen van de Heilige Geest plaats zoals God dat wilde.

In Hebreëen 2:4 staat het in verband met 'een zó groot heil', het evangelie van Gods genade in de breedst mogelijke zin, waarvan de verkondiging en uitbreiding in het Boek Handelingen beschreven wordt. Steeds weer werden daarbij allereerst de Joden aangesproken, zoals de apostel Paulus het zelf aangeeft: 'eerst voor de Jood, en ook voor de Griek' (Rom. 1:16). Aan het eind van Handelingen 2, nadat de Gemeente was gevormd door de uitstorting van de Heilige Geest, werd het gelovige overblijfsel van Israël van die tijd toegevoegd aan de zojuist ontstane Gemeente (zie de voetnoot in de Voorhoeve-vertaling bij Hand. 2:47) en getuigde God mee door middel van wonderen en tekenen (zie bijvoorbeeld Hand. 3:6-11 en 5:12-16).

Deze wonderen en tekenen bevestigden de verkondiging van het evangelie van Christus in het Boek Handelingen. Het waren dan ook uitdrukkelijk de tekenen van een apostel (2 Kor. 12:12). Maar als er eenmaal een fundament gelegd is, als eenmaal dat evangelie bekend is, dan is een bevestigen en meegetuigen door God niet meer nodig!

Helaas wordt dat in de zogenaamde charismatische kringen ontkend. Daar meent men dat die bevestiging en dat meegetuigen door God elke keer weer moet plaatsvinden, ook nu nog. Er zijn echter nu geen apostelen meer die tekenen, wonderen en krachten kunnen verrichten.

Bovendien geeft de Schrift een duidelijk antwoord en wel in 1 Korinthe 14:22 waar we lezen: 'Zo zijn dan de *talen* tot een teken, niet voor de gelovigen, maar *voor de ongelovigen*'. Dat zijn de ongelovigen uit het volk Israël in de tijd van het Boek Handelingen (zoals uit het voorafgaande vers 21 blijkt). In dit vers 21 wordt immers Jesaja 28:11 en 12 aangehaald: 'Ik zal in andere talen en door andere lippen tot dit volk spreken, en ook zo zullen zij Mij niet horen, zegt de Heer'. Dit is een oordeelsaankondiging voor de spotters uit Jeruzalem in de dagen van Jesaja.

Helaas luisterden deze leiders niet en werd Juda om haar verschrikkelijke zonden door de Chaldeeën, een volk dat sprak in andere talen en door andere lippen, naar Babel weggevoerd. Nu hadden de Joden nog veel zwaarder gezondigd door hun Messias te kruisigen. Nu sprak God opnieuw in andere talen tegen hen (bijvoorbeeld in Handelingen 2) om hen daardoor te waarschuwen voor het oordeel dat hen spoedig zou treffen. Als geheel heeft het volk der Joden zich door het teken der talen opnieuw niet laten waarschuwen. Hun toestand wordt beschreven in Handelingen 28:25-29. In het jaar 70 werden Jeruzalem en de tempel verwoest en stelde God Israël als volk terzijde.

Het vervolg van 1 Korinthe 14:22 geeft aan wat het belangrijkste is voor de gelovigen, namelijk profetie: 'en is de *profetie* niet voor de ongelovigen, maar *voor de gelovigen*'.

Volgens 1 Korinthe 14:3 is het resultaat van profetie: '*stichting [d.i. opbouw], vermaning en vertroosting*'. Ten diepste betekent het profeteren namelijk: datgene naar voren brengen wat de Heer wil dat op dat moment gesproken moet worden. In 1 Petrus 4:11 worden dat 'uitspraken (letterlijk 'orakels') van God' genoemd. Het is duidelijk dat dit alleen mogelijk is onder de volledige en vrije leiding van de Heilige Geest, want tot zoiets is geen enkel mens uit eigen kracht in staat. Als we zien hoe groot het heil is in tegenstelling tot de rechtvaardige vergelding van de wet, hoe vreselijk is het dan als iemand zich van dat grote heil afkeert! Dat wil hier, en trouwens overal in de Hebreeënbrief, *niet* zeggen dat iemand onzeker wordt en gaat twijfelen over zijn of haar bekering. Wat het *wel* betekent is dit: iemand doet bewust, willens en wetens, afstand van het Christendom.

In hoofdstuk 3:12 wordt dit genoemd: afvallen van de levende God. Volgens hoofdstuk 10:26-31 blijft er voor zo iemand geen slachtoffer voor de zonden meer over! Daaruit blijkt hoe ernstig het is wanneer we zo'n groot heil veronachtzamen of -zoals de Voorhoeve-vertaling in een voetnoot aangeeft – 'minachten'. Dit woord 'minachten' geeft aan dat het hierbij dus om heel iets anders gaat dan om twijfel, niet scherp zien, niet helemaal begrijpen en dergelijke. De Heer Jezus vindt dit laatste natuurlijk wel heel verdrietig, want Hij wil graag rust in hart en geweten bewerken door de Heilige Geest.